

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN**ARREST**

nr. 20.826 van 19 december 2008
in de zaak RvV 31.747 II

In zake: [REDACTED]

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. DE POURCQ
Nachtegaalstraat 47
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat [REDACTED] die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 14 augustus 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak**

Verzoekster verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 23 maart 2006 treedt verzoekster in het huwelijk met dhr. J.M. van Marokkaanse nationaliteit. Voormelde heer geniet een onbeperkt verblijfsrecht in België.

Op 19 april 2007 komt verzoekster aan in België in het bezit van een visum type D, geldig tot 8 juli 2007.

Op 27 april 2007 dient verzoekster een aanvraag in tot verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Per brief van 17 juli 2007, haar betekend op 25 juli 2007, wordt aan verzoekster bekendgemaakt dat zij in het vreemdelingenregister wordt ingeschreven en dat zij een BIVR ontvangt geldig tot 26 april 2008 met de vermelding 'tijdelijk verblijf'.

Door middel van dezelfde brief wordt aan verzoekster bekendgemaakt dat zij voor een eventuele verlenging volgende documenten dient over te maken:

- medisch getuigschrift
- bewijs aansluiting ziekteverzekering
- gemeentelijk bewijs van voldoende huisvesting
- samenwoningverslag

Op 26 juli 2007 wordt een aanvraag gedaan voor een attest van voldoende huisvesting.

Het attest wordt geweigerd per schrijven van 17 januari 2008.

Op 14 augustus 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

"(...)

De Betrokkene voldoet niet meer aan de volgende voorwaarden van artikel 10 van de wet (art. 11, §2, eerste lid, 1°, van de wet):

De volgende documenten werden niet voorgelegd:

- medisch attest
- bewijs aansluiting ziekteverzekering voor het ganse gezin

Negatief attest van voldoende huisvesting:

Op 26/07/2007 werd een aanvraag gedaan voor een attest van voldoende huisvesting. Voor de aflevering van dit attest wordt nagegaan of de betrokken woning beantwoordt aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit volgens artikel 5 van het decreet houdende de Vlaamse Wooncode. Op 09/11/2007 en 11/01/2008 werd een technisch onderzoek ter plaatse uitgevoerd door een afgevaardigde van de stad Antwerpen. Uit dit onderzoek bleek dat de woning niet voldoet aan de gewestelijke normen omwille van een aantal technische gebreken. Voor deze woning kon dan ook geen attest van voldoende huisvesting afgeleverd worden.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel betwist verzoekster het motief dat geen medisch attest en geen bewijs van aansluiting bij een ziekteverzekering voor het ganse gezin werd voorgelegd. Zij voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen-Deurne en de Dienst Vreemdelingenzaken Brussel. Zij stelt dat zij het medisch attest en de aansluiting ziekteverzekering wel degelijk heeft overhandigd aan Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen, dat indien daaraan getwijfeld wordt, verweerder contact dient op te nemen met Antwerpen ter bevestiging. Verzoekster verwijst naar de data van het medisch attest, zijnde 17 juni 2008 en van de SIS-kaart, zijnde 11 juni 2007. Zij stelt dat zij niet verantwoordelijk is voor het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen, district Deurne, deze twee attesten niet overgemaakt heeft aan de verweerder.

In de repliekmemorie stelt verzoekster dat de verweerder niet antwoordt op het formele voorstel om contact op te nemen met de Dienst Vreemdelingenzaken Antwerpen, zijnde het enige middel dat verzoekster ter beschikking staat om het bewijs te leveren van de afgifte van het medisch attest en de SIS-kaart. Voor wat betreft het attest van voldoende huisvesting, verwijst verzoekster naar wat uiteengezet wordt onder het tweede middel.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10, §1, 4de lid en artikel 10, §2, 2de lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekster stelt onder meer dat zij conform artikel 10, §2, 2de lid van de Vreemdelingenwet het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt, over voldoende huisvesting beschikt om het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen. Dat artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: KB van 8 oktober 1981) voorziet dat het bewijs van voldoende huisvesting wordt geleverd door een attest van de gemeentelijke overheid 'waaruit blijkt dat de woning waarin hij verblijft voor hem en zijn gezinsleden voldoet aan de elementaire veiligheid-, gezondheid- en woonkwaliteitsvereisten die in het betrokken gewest gelden'. Verzoekster stelt dat volgens de interpretatie die er door het KB van 8 oktober 1981 aan is gegeven, de voorwaarde van 'voldoende huisvesting' een ruime toepassing heeft, dat zowel het aspect veiligheid als gezondheid als woonkwaliteit worden onderzocht en beoordeeld. Verzoekster vervolgt dat wanneer een vreemdeling het nadeel heeft huurder te zijn van de woonst, zoals in casu, en niet eigenaar, hij in de praktijk veelal aangewezen is op de goodwill en de snelheid van handelen van de verhuurder. Dat in casu is gebleken dat de beloofde werken, die volledig ten laste vielen van de verhuurder, slechts eind augustus – begin september 2008 werden uitgevoerd, dus te laat.

Verzoekster is van mening dat men moet aanvaarden dat zij het slachtoffer is van overmacht en dat overmacht wet breekt. Dat haar echtgenoot als huurder inderdaad enkel kon aandringen bij de verhuurder, wat hij trouwens meerdere malen heeft gedaan, opdat deze laatste de noodzakelijke werken zou uitvoeren of doen uitvoeren. Dat de verhuurder telkens beloofde het nodige te doen, doch één en ander met veel vertraging gebeurde wat niet op het conto van de echtgenoot van verzoekster kan geschreven worden. Verzoekster benadrukt nogmaals dat zij huurder zijn en geen eigenaar en de uitvoering van de noodzakelijke werken ten laste liggen van de verhuurder/eigenaar.

Verzoekster stelt in haar repliekmemorie onder meer nog dat zij al meer dan een jaar bij haar echtgenoot verblijft en plots dit verblijf wordt afgebroken door een externe reden. Dat de gezinsherenigingen gestraft worden doordat zijn familielid een weigering van verblijf met bevel ontvangt, terwijl hij niet de (juridische) middelen heeft om desgevallend de eigenaar tijdig te dwingen tot de uitvoering van de werken die volgens de bevoegde gewestelijke overheid noodzakelijk zijn. Dat die straf niet in verhouding staat tot de verwezenlijking van het doel, als de weigering van het attest te wijten is aan de nalatigheid van de verhuurder.

In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat in het administratief dossier een medisch attest en een bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering ontbraken en hij dan ook niet anders kon dan vaststellen dat de Dienst Vreemdelingenzaken ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet beschikte over een aantal documenten die noodzakelijk zijn om haar verblijf te kunnen rechtvaardigen. Aangaande de discussie omtrent het attest van voldoende huisvesting, stelt de verweerder dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 11, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, daar de vreemdeling niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10. Hij vervolgt dat de echtgenoot van verzoekster gemachtigd is tot onbeperkt verblijf en dat zij zich heeft gevestigd bij haar man, dat zij op grond van artikel 10, §1, 4° van de Vreemdelingenwet van

rechtswege toegelaten is om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Dat artikel 10, §2 van de Vreemdelingenwet echter enkele voorwaarden oplegt, waaronder voldoende huisvesting en een ziektekostenverzekering. De verweerder is van mening dat, vermits verzoekster een woning betreft die niet voldoet aan de elementaire eisen van veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit, de stad Antwerpen na twee onderzoeken terecht weigerde een attest van voldoende huisvesting af te leveren. Zij wijst er nogmaals op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat geen medisch attest, noch een aansluiting ziekteverzekering werd voorgelegd, zodat de bestreden beslissing op terechte wijze werd genomen. De verweerder stelt ook nog dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden die gesteld werden aan haar verblijf in België, dat zij geen elementen aanbrengt die het tegendeel aantonen, dat zij zelfs beaamt dat de noodzakelijke werken aan de woning pas in augustus-september 2008 werden uitgevoerd en hiermee bevestigt dat op het ogenblik van de bestreden beslissing haar woonkwaliteit niet gegarandeerd was.

Artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk voor beperkte duur niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven indien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden in genoemd artikel 10. Artikel 11, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet staat aan de minister of zijn gemachtigde toe om met het oog op de verlenging of vernieuwing van een verblijfstitel controles te verrichten of te laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling (nog) voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

Uit deze bepalingen kan geenszins afgeleid worden dat de verlenging van de verblijfstitel van een vreemdeling die op grond van artikel 10 tot een verblijf werd toegelaten, afhankelijk kan gesteld worden van het feit of de vreemdeling zelf al dan niet het bewijs levert dat hij nog steeds de in deze wetsbepaling voorziene voorwaarden vervult. Het bestuur kan, met andere woorden, het verdere verblijf aan een vreemdeling weigeren indien het na controle kan aantonen dat een vreemdeling niet meer aan de initieel gestelde voorwaarden voldoet, doch kan niet stellen dat een vreemdeling geen recht op verblijf meer heeft, omdat hij zelf nagelaten heeft aan te tonen dat hij nog steeds voldoet aan de gestelde voorwaarden. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet een 'bewijs van aansluiting ziekteverzekering voor het ganse gezin' en een 'medisch attest' heeft overgemaakt aan de stad Antwerpen, wordt een foutieve toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet gemaakt in de mate dat het verblijfsrecht van verzoekster beëindigd wordt omdat zij geen 'bewijs van aansluiting ziekteverzekering voor het ganse gezin' en geen 'medisch attest' heeft overgemaakt.

In de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 waarbij artikel 11 van de Vreemdelingenwet werd vervangen door de huidige bepaling wordt bovendien verwezen naar het feit dat deze wetsbepaling de omzetting is van artikel 16 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging die voorziet dat de lidstaten de verblijfstitel van een gezinslid kunnen intrekken of weigeren te verlengen wanneer de voorwaarden voor de gezinshereniging niet meer vervuld worden of wanneer de gezinshereniger en zijn gezinsleden geen werkelijk huwelijks- of gezinsleven meer onderhouden (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 61*).

Het loutere gegeven dat een vreemdeling, die tot een verblijf werd toegelaten op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, zoals in casu, niet langer voldoet aan de voorwaarden (waaronder het beschikken over een voldoende huisvesting) die vervat zijn in dit artikel kan bijgevolg, gedurende de periode omschreven in artikel 11, § 2 tweede lid van de Vreemdelingenwet, aangegrepen worden door het bestuur om te beslissen dat de betrokken vreemdeling niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven. Uit de memorie van toelichting blijkt echter dat

"elke op basis van dit artikel genomen beslissing die een einde stelt aan het verblijf, rekening moet houden met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst"

en dat

"De afweging van de belangen met betrekking tot dit onderwerp (...) in de eventuele uiteindelijke beslissing (moeten) worden vermeld",
dit om te voldoen aan artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG dat door de wetgever als een toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 22 van de Grondwet beschouwd werd. Noch uit het door verweerder neergelegde administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat aan deze verplichting werd voldaan. De Raad stelt vast dat er, in casu, een verkeerde toepassing werd gemaakt van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet. Gezien niet blijkt dat de verweerder rekening hield met de aard en de hechtheid van de familiebanden van de persoon, de duur van zijn verblijf in België en het bestaan van familiebanden, culturele banden of sociale banden met het land van herkomst en hij aldus een verkeerde toepassing maakte van artikel 10 en 11 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat de verweerder zijn beslissing onzorgvuldig voorbereidde. Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van [REDACTED] door de Dienst Vreemdelingenzaken op 14 augustus 2008 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

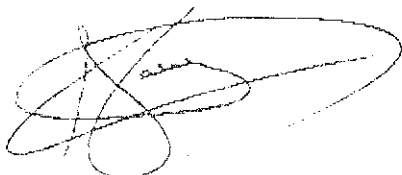
wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.